

На 4 септемврий 1843 г. той бърза да съобщи на приятеля си въ Цариградъ, Г. Золотовичъ, за бунта, извършенъ прежния день, и за провъзгласената веднага конституция. Сжщата новина той предава по-обстойно презъ м. ноемврий с. г. и на покровителя си Антонъ Ивановъ въ Брашовъ, описвайки какъ е станалъ бунтътъ. Именно, на 3 септемврий въ 1 часа следъ полунощъ отъ Акрополъ билъ подаденъ първиятъ знакъ за възстание, следъ което народътъ и войската потеглили съ музика, окржжили двореца, обезоржжили караула и поставили подъ надзоръ краля и свитата му. Кралътъ излѣзълъ тогава на балкона да говори съ водача на бунта, Калерги, и откакъ тоя му заявилъ, че народътъ иска конституционно управление, иначе трѣбвало кралътъ да напустне Гърция, Отонъ отговорилъ — следъ нѣколко часа размишление — че е готовъ да подпише конституцията, и поздравилъ веднага народа въ нейно име. Предъ Золотовича Селимински продължава така: „Въ това време азъ бѣхъ въ Пирея по единъ твърде важенъ въпросъ за интереситѣ на нашето отечество“. Какъвъ е билъ този въпросъ, Селимински не обажда на Золотовича, обещавайки да стори това по-нататкъ. Очевидно, касае се за нѣкаква тайна, която не бива да се повѣри писмено и въ тоя моментъ дори на най-близкътъ приятель. Но той добавя: „Забележи само, че когато се даваше конституция на Гърция, въ сжщия моментъ се обсждаха мисли и планове, за да се възвърне щастливото положение на нашето отечество“. Нищо по-конкретно по тѣзи обсждания ние не ще научимъ и по-късно, освенъ ако тукъ се касае за „трако-славянската“ комисия, чийто главенъ двигателъ остава нашиятъ възстаръ студентъ по медицина. Въ замѣна, Селимински ни излага накратко становището си по станалата политическа промѣна. Той не е възхитенъ отъ нея; и то не само защото не вижда смисъла на подобни преврати, но и защото не вѣрва въ политическия талантъ на гърцитѣ. Изобщо той е скептикъ по отношение на всички революции, които искатъ чрезъ насѣскване на маситѣ и улични борби и насилия да подобрятъ положението. „Знаешъ, пише той, че човѣцитѣ навсѣкжде, за да добиятъ свободно и законно управление, захващатъ да унищожаватъ най-здравитѣ и общо-спасителни идеи, които, като изхвърли народътъ, става от- после по-нешастенъ. За примѣръ имаме гърцитѣ и френтитѣ.